Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Nisan 2018
Sayı: 238

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İktidar, güç kazandırdığını düşündüğü savaşa doymuyor
Bu gidişi durdurmak elimizde



Afrin ilçesini denetime almak için yapılan Zeytin Dalı başarıya ulaştı denirken, yeni çatışma ve işgaller için siyasi ve askeri hazırlıklar başladı. Erdoğan, Irak'ta ve Suriye'de başka yerleşim yerlerini hedef gösteriyor. Bir yanda barış için toplantılar düzenliyor diğer yanda savaşı kışkırtıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Afrin operasyonunda kaç insanın öldüğü tam açıklanmıyor. Askeri işgal süresince de ölümler olacak. Güya "güvenlik" gerekçesiyle yapılanlar hiç de güvenlik sağlamadı. Ordu ve ÖSO guruplarının kurtarıcı gibi karşılandıklarına dair, şehirdeki bir heykelin yıkılışına dair, insanların teşekkürlerine dair görüntüler kanallarda bol bol gösterildi. Amerikan ordusunun Bağdat'a girişi ve orada yapılanların minik bir taklidi gibi. Ancak Amerikan askerlerine kahraman hissetttiren günler fazla uzun sürmedi, Afrin'de de aynısı olacak. Hiçbir ülkenin ordusu, başka bir ülkeye özgürlük götüremez, ancak işgalci ordu konumuna düşer.

Bunu çok iyi biliyorlar ve bu nedenle, hızlı imar işleri yapılıp Suriyelilerin bir kesimi ilk fırsatta Afrin'e götürülüp yerleştirilecek. Yardımlarla Türkiye'yi destekleyen bir nüfus oluşturulmaya çalışılacak.

Tüm bu siyaset, neye yarıyor? Bir ilçenin hakimiyeti için 4 binden fazla insan öldü, silah üreten şirketler milyarlar kazandı, şimdi sağlık işkolundaki sermaye gurupları, imar işleriyle ilgilenen patronlar kasalarını dolduracak.

Harcanan canlar, para, Afrinliler tarafından bildikleri gibi kullanılsaydı, belki de bunların hiç birine gerek kalmazdı. Ancak o zaman iktidar, kitlelerin elinde olurdu.

Suriye, hem Akdeniz doğalgazının hem de Katar doğalgazının Avrupa'ya ulaşma yolu üzerinde. Tüm kavga, bu ve bölgenin zenginliğinden pay alma kavgası. Binlerce kilometre uzaktaki ABD'nin, Fransa'nın, Rusya'nın ve komşu İran'ın, Türkiye'nin iktidarlarının tek derdi, bir bölgeyi denetime alıp pazarlıkta söz sahibi olmak.

Erdoğan ve hükümeti, emperyalist bir ülke olmadan emperyalist ülke yöneticisi gibi görünüyorlar. Ancak izledikleri siyaset, Amerika ile Rusya arasındaki çıkar zıtlıklarını kullanıp bir o tarafa bir bu tarafa yaslanıp onların göz yumduğu kadarını yaparak kendine pay almaktan başka bir şey değil. Bu siyaset, çok eskiden beri izleniyor.

Rusya'dan 2.5 milyar dolarlık Amerika'dan korunma sistemi alındı, şimdi Amerika'dan daha pahalıya Rusya'dan korunma sistemi alınması lafı ediliyor. Erdoğan ve çevresindeki patronlar çok büyüdü ancak emekçiler ve gelecek kuşaklar, tüm ürettikleri zenginliğin, bu silahları üreten tekellere aktığını görecek, bunun sonuçlarını daha ağır çalışma, daha kötü şartlar olarak yaşayacak.

Erdoğan'ın izlediği ve çevresinin uyduğu bu siyaset, bir yanda emperyalist güçler buna göz yumduğu zamana, diğer yanda ise savaşın sonuçlarının emekçi kitleler için dayanılmaz aşamaya geldiği zamana kadar sürebilir. Her iki durumda da, hem sonuca giden yol çok yıkıcı olacak hem de sonuçları. (05.04.18)

Çiftlikbank, kâr düzenin ürünü



25 bin üyesini 515 milyon lira dolandırarak Uruguay'a kaçan Çiftlikbank patronundan bugünlerde aşağılayıcı bir şekilde bahsediliyor. Oysa daha iki hafta önce çok önemli bir kişi idi.

Yetkililer, benzeri şekilde dolandırıcılık yapan 65 şirketin 125 bin üyesi olduğunu açıkladı. İnternette Çiftlikbank'ın yaptığı gibi para toplayan onlarca site hala açık. Bu kadar çok insan, sadece birikimini kaptırmadı, emekli tazminatı, bankadan kredi çekip yatırdığı parasını, maaşını kaptıranlar da var.

Bir yandan da bu insanların, 27 yaşında, imam hatip lisesi mezunu birine nasıl kandıkları, sanki açıklanamaz bir gizemmiş gibi sorgulanıyor.

Oysa geçmişte benzerler çok: 1980'lerde Banker Kastelli, 1990'larda ve 2000'lerde tekrar ortaya çıkan Jet Fadıl vardı. Kitlesel dolandırıcılığın sadece yeni bir biçimiyle karşı karşıyayız.

Çiftlikbank, aslında bir internet oyun sitesi. Zaten kendi tanıtım reklamında "oyun sektöründe edindiği kazanımları yatırıma dönüştürmek" diye söyleniyor. Siteye para yatırıp inek veya tavuk besliyor, onlardan üretilen süt veya yumurtanın satışından para kazanılıyor. Başlangıçta yatırılan paranın 5-10 katı kazanç elde ediliyor ama hepsi sanal.

İşte bu sistem, gerçeğe dönüştürülmüş görüntüsü yaratıldı. Yine siteye internetten para yatırılıyor ama bu kez, beslenen hayvanların ve ürünlerin gerçek olduğu söylendi. Konya, İnegöl, Lüleburgaz ve başka yerlerde hayvan çiftlikleri açılışı yapıldı. İstanbul'un bazı ilçelerinde başka yerlerde satış mağazaları açıldı.

Tüm bunları iki kardeşin 7-8 ay önce Kıbrıs'ta kurdukları şirket yaptı. Buna olanak veren bir ekonomik sistem var. Elbette mali takip yapılmasın diye üç tane daha alt şirket kurdular. En önemlisi de üyelerin katıldığı, gezdirilip eğlendirildiği, doyurulduğu açılış törenleri. Hep zenginlik görüntüsü verilmişti. Daha da ötesi, açılış törenleri dini duyguları sömürecek şekilde dualarla yapıldı. İmamlar, internetten "insanları çıplak gösteren gözlük" satan imam hatiplinin yanında; "kazançlarını bereketi eyle", "zalimlere karşı dik durmayı nasıp eyle" diye dualar ederken herkes ellerini açmıştı. Üstelik törenlerde, belediye başkanları, üst düzey bürokratlar, diğer patronlar, sanatçılar, yörenin önemli kişileri, en ön sırada yerlerini aldı.

Çoğu insan bu "etkili ve yetkili" kişilere ikna oldu. Oysa birkaçı dışında onların hiç biri para yatırmamıştı. Ancak daha fazla sayıda insan, bu sistemin dolandırıcılık olduğunu bile bile dahil oluyor. Çünkü çok yüksek kazanç getiriyor.

Bu tür sistemli dolandırıcılıkta, kısa sürede mümkün olduğunca çok para toplayabilmek için başlangıçta yüksek kazanç veriliyor ki para akışı artsın. Sistemin çıkmaza girmesi, para akışının azalmasıyla başlıyor ki bunun ne kadar sürede olacağı öngörülemiyor. İşte sisteme girenler, kendilerinin kazanan olacağını, sonrakilerin kaybedeceğini düşünüyor. Zaten bu düzen de bunu öğretmiyor mu? Kâr düzenin işleyişi de böyle. İmamlar bile bunun için dua ediyor. İşte bu nedenle bile bile bunlar oluyor.

Kayseri'de bir şikayet üzerine yapılan Çiftlikbank soruşturmasında savcı, dolandırıcılık durumu olmadığı sonucuna varıp dava açılmasını reddetmiş. Çünkü diyor savcı, mevcut ekonomik ortamda, %40-50 kâr edilmesinin mümkün olmadığını herkes biliyor; kimse kandırılmadığı için dolandırıcılık yok.

Patronlar, büyüdüklerini söyler, siyasetçiler köşe dönme hayalleri satar, sendikalar kandırmaca peşinde koşar. İşçinin emeğinin, çalışmasının kıymetinden hiç söz edilmez. Böyle ortamda, Çiftlikbank vurguncularına yol açık. (01.04.18)

Yüzde 7.4 rekor büyüme; palavra ile büyüme olsa…

Son günlerde resmi kurumlar ve havuz medyası hep bir ağızdan, geçtiğimiz yılda Türkiye %7.4 büyüme ile dünyada "birinci" sırada naralar atıyor.

Üç türlü yalan vardır; yalan, kuyruklu yalan ve istatistik. İşte gerçek ekonomik verilere bir göz attığımızda bunu açıkça görebiliyoruz.

Her şeyden önce istihdama göz attığımızda işsiz yasının %11 cıvarında, yani 6 milyondan fazla insanın işsiz olduğu görülüyor. Üstelik, son 3-4 yılda %9'dan buraya çıktı ve işsiz sayısı azalmıyor.

İhracat ve ithalatta ne var; resmi rakamlara göre şubatta ithalat %19.7'lik bir artışla tırmanırken ihracat %9 civarında kaldı. Yani ithalat için 18 milyar 936 milyon dolar harcandı ama ihracattan sadece 13 milyar 176 milyon dolar elde edildi.

Söylendiği gibi büyüme olsa milli gelirde bir büyüme olur. Değil mi? Bu konuya bakıldığında büyüme olmadığı gibi yıllık 200 dolar fakirleşme olduğu ortaya çıkıyor.

Dış borçla ilgili rakamlar da anlamlı. Çünkü AKP iktidarı yıllarca, dış borcu bitirdiğini ileri sürerek, IMF'yi defettiğini söyleyerek oy istedi. 2017 yılı sonunda dış borçta bir azalma görülmediği gibi 50 milyar dolar artarak dış borç miktarı 453.2 milyar dolara tırmandı. Böylece %12.1 artarak, milli gelirin yarısını aşıp %53.3 seviyesine çıktı.

Bu konuda bir açıklama yapan TMMOB bu büyümenin "niceliksel, istihdamsız ve sanayiden uzak" olduğunu belirtti.

Büyüme palavrasının elde edilme yöntemlerinden biri, 2015'te hükümetin milli gelir hesaplama yönteminin değiştirilmesiyle sağlandı. Örneğin eski hesaplara göre 719 milyar 620 milyon dolar olan GSMH, yeni hesap yoluyla 861 milyar 467 milyon dolar oluyor. Yani kağıt üzerinden 142 milyar dolar ek bir "gelir" elde edildi.

Tüketim, bankaların bilgisayar ortamında paradan para kazanması da büyüme olarak kabul ediliyor. Zaten son büyüme rakamı da tüketim, hizmetler ve banka kazançlarıyla hesaplandı. Çünkü üretim düşmüş görünüyor.

Bu durum o kadar bariz ki ekonomi bakanı Şimşek bile biraz düzeltme yapmak istedi. Ancak hemen şimşekleri üzerine çekti ve Erdoğan ona haddini bildirdi: Ya bizim söylediklerimizi onaylarsın ya da çekip gidersin!

Rakamlarla oynamak, herkesi tehdit etmek kolay. Ancak bunlarla gerçekleri saklayabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar. (01.014.18)

Yemek değil, kâr düzeni zehirli

Sadece mart ayı içerisinde yüzlerce çocuk, genç öğrenci, eğitim gördükleri veya barındıkları kurumlarda yedikleri yemekten zehirlendi.

Ayın ilk günlerinde Ordu Üniversitesi, Ünye İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde akşam yemeği yiyen öğrencilerden 25'i karın ağrısı ve bulantı nedeniyle 112 Acil Sağlık tarafından hastaneye götürüldü. Sonraki günlerde, Aile Sosyal Politikalar İl Müdürlüğüne bağlı bir yurtta kalan Afganistan, Pakistan ve Iraklı 26 çocuk, dışarından söylenen tavuk döneri yedikten sonra rahatsızlandı ve 112 Acil Sağlık tarafından hastaneye kaldırıldı. Birkaç gün sonra, Aydın'ın Karacasu ilçesinde, taşımalı eğitimden faydalanan 6 ilk ve ortaokuldaki 183 öğrenci gıda zehirlenmesi şüphesiyle hastaneye kaldırıldı. Birkaç gün sonra ise Tokat'ta, KYK yurdunda kalan 300'e yakın genç bağırsak sorunları, titreme ve ateş gibi şikayetlerle hastaneye gitmek zorunda kaldı. Son olarak, Bursa Uludağ Üniversitesi kampusu içinde bulunan KYK yurdunda akşam yemeğinden zehirlenen 150'ye yakın öğrenci hastanelere kaldırıldı. CHP'nin kongresinde bile birçok insan dağıtılan kumanyadan zehirlendi.

Geçtiğimiz yıl, kışlalarda benzer zehirlenmeler hatta can kaybı da olmuştu. Tepkiler üzerine yapılan araştırmalarda, kışlalara yemek veren şirketin iktidar torpillisi olduğu ortaya çıkmış, denetim artmıştı. Şimdi öğrenciler aynı sorunu yaşıyor.

Çocuk ve gençlerin canı pahasına daha fazla kâr etmeyi isteyen patronlar ve onlara ortam hazırlayan yöneticiler, sadece kitleler tepki gösterirse geri adım atacaktır. (04.04.18)

Doğan Medya'nın satışı



Doğan Grubu sadece medya ile sınırlı değil. Aynı zamanda sermayenin önemli şirketler grubundan biri. On binlerce emekçinin sömürüsüyle servetine servet kattı. Doğan Medya'nın da en başından beri sorunu hak, hukuk, adalet, sömürüye ve her türlü haksızlıklara karşı mücadele olmadı.

AKP iktidarı çizgisindeki Demirören Grubu'nun, Doğan Medya'yı satın almasıyla medyanın genelinin yaklaşık %90'ı Erdoğan ve yandaşlarının hakimiyetine geçmiş oldu.

AKP 2002'de iktidara geldiğinde "demokratikleşme" ve "özgür basın" masalları anlatmıştı. Bunu tek başına değil, bugünkü can düşmanı FETÖ ortaklığı, sağ ve sol liberallerin desteğiyle yaptı. Anayasa Referandumunda "yetmez ama evet" diyenleri hatırlayalım. Yine Erdoğan AKP'sı, ortağı FETÖ'cüler, Ergenekon iddiasıyla basın özgürlüğüne saldırdığında, muhalif gazetecileri sahte delillerle cezaevine attıkları, işlerine son verdikleri ve susturduklarında, tüm bunlara karşı çıkmadılar. Tam aksine suç ortağı oldular; özetle "onlar gazetecilikten değil, adi suçlardan içerde" masalları anlatıyorlardı.

Önce devlet sonra özel medyaya sıra geldi. Sabah gazetesi-ATV operasyonlarından sonra, 2009'da Doğan Grubunu hizaya çekmek için mali operasyon yapıldı ve 6.8 milyar lira (o zamanki kurla 4.5 milyar dolar) vergi cezası kesildi. Bugün Doğan Medya Şirketleri 1.2 milyar dolara satıldı! Bu ceza medyadan çık git operasyonu idi. En sonunda Doğan Grubu 1 milyar lira vergi cezası ödedi. Yine Aydın Doğan üzerinde baskı devam etti, çünkü AKP iktidarı onu yeteri kadar yandaş görmüyordu.

Özcesi, Doğan Grubu muhaliflerin görüşlerine biraz yer vermeyi sürdürüyordu; televizyon programlarına muhalefeti de çıkararak denge arayışı içerisindeydi; iktidarın nefret ettiği kişiler hala gazetelerde yazıyor ve TV kanallarında haber yapıyordu; Doğan Yayın Grubu direk iktidarın adamları tarafından yöneltmiyordu.

Bunlar, artık burjuva özgürlüklerine bile tahammül edemeyen AKP iktidarı için asla kabul edilemezdi.

Sonunda Aydın Doğan baskı ve tehditle yola getirildi ve basın grubunu satıp "kurulma" tercihini yaptı.

Aydın Doğan Grubunu savunmuyoruz. Ancak atılan bu yeni adım ile halkın ve emekçilerin ifade özgürlüğüne bir darbe daha vuruldu, esas karşı çıkışımız buna. Bir de şunu hatırlatmakta yarar var; bizler demokratik burjuva basının emekçilerin değil, tam aksine burjuvazinin haklarını ve sömürü düzenin savunduğunun bilincindeyiz. (01.04.18)

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine baskı kabul edilemez

Üniversite içerisinde, AKP yanısı, islamcı bir öğrenci kulubü üyeleriyle savaş karşıtı öğrenciler arasında arbede yaşandı.

AKP yanlısı medya, savaş karşıtı öğrencileri hedef gösterdi. AKP Gençlik Kolları, üniversite önünde bir basın açıklaması yaparak öğrencileri "terörist" ilan etti.

Erdoğan, hemen bu olaya atlayarak, gözaltına alınan gençleri vatan hainliğiye suçlayıp, eğitim haklarının ellerinden alınacağını, okuldan atılacaklarını söyledi. "Üniversite terörist gençlik yetiştirmez" diye ekledi. Bu açıklamayla süreç hızlandı, 16 öğrenci tespit edilerek önce gözaltına alında sonra da 6'sı, terör örgütü propagandası yapmak gerekçesiyle tutuklandı.

Tüm bunlar, sadece Erdoğan'a yaranmak için. Çünkü kararı alan hakim "zaten bir ayda çıkarsınız" dedi. Üstelik, tutuklananların bir kısmı, olay yerinde olmayan öğrenciler.

Erdoğan Saddam Hüseyin, Kaddafi ve benzerler gibi konuşuyor ve davranıyor… onlarının sonlarının ne olduğunu hatırlatmakta yarar var! (03.04.18)

Komünizmi ifade eden kelimeler

Kuzey Malezya’da köylülerin kullandıkları dile ilişkin araştırma yapan İsveç'li dilbilimciler, şimdiye kadar bilinmeyen bir dile rastladılar.

Söz konusu dil, onu oluşturulan toplumu yansıtıyor. Dişi ve erkek ayrımı yapan kelimeler neredeyse hiç yok; şiddet, özel mülkiyet, kanun, mahkeme gibi sözcükler yok. Çalma, satın alma, satma gibi fiiller de yok. Buna karşılık değiş tokuş, ortak kullanım, paylaşım anlamlarında bir çok kelime ve deyim var.

Bir köyde yaşayan bir gurup insanın kullandığı dilde ve yaşayışlarında, insanlığın ilk aşamasındaki komünizmin izleri görülüyor. Bu toplum biçimini türümüz yüz binlerce yıl yaşadı ve ilk ilerlemeleri kaydetmişti. Ardından, üretmdeki ilerlemeler sonucunda, binlerce yıl önce farklı toplum biçimleri ortaya çıktı ve sonuçta devlet ve özel mülkiyetin oluşmasına zemin hazırladı. Bunun ardından baskı, hırsızlık, sömürü, şiddet ve yalan, insan ilişkilerinde görüldü ve bunları ifade eden kelimeler türedi.

Atalarımızın bu güzel dilini kullanmaya devam eden 260 köylünün bu dili daha uzun zamanlar yaşatmaya devam edeceğini ümit ediyoruz. Böyle bir şey ileride toplumun kâr yasalarından arındırılmış konumuna geldiğinde topluma çok yararlı olur. (28.02.18)

İktidardakilerin çıkar kavgasında kitleler zarar görüyor

Başbakanın, “FETÖ belası temizlenmiştir” açıklamasının hemen ertesi günü, orduda ve poliste FETÖ operasyonu yapılarak, görev başındaki bir çok kişi gözaltına alındı.

Hemen ardından, istihbarat birimlerinin ortak çalışmasıyla Kosova'dan 6 FETÖ'cü getirildi. Hatta bu olay, Kosova iktidarını sarstı; başbakan “bana bilgi verilmedi” diyerek içişleri bakanını ve istihbaratın başını görevden alırken, cumhurbaşkanı “benim bilgim vardı” diyerek, yapılanı destekledi.

Bir taraftanda AKP'li milletvekili Ş.Tayyar'ın “Cumhurbaşkanına izlettim, tepki gösterdi” diyerek açıkladığı “FETÖ borsası” gündeme geldi. Metiner, en fazla parayı veren FETÖ'cülerin kendilerini itirafçı gösterip hapisten çıktığını savundu.

Bunlara, Kılıçdaroğlu'nun bir kez daha Erdoğan'a “FETÖ'nün siyasi ayağı sensin” demesinin üzerine cansiperane savunmaya geçen AKP'lilerin feryatları eklenebilir.

Tüm yaşananlar, aylardır bu şekilde sürüyor. Başbakanın sözcülüğünü yaptığı bir gurup AKP çevresi, siyasi ve seçim kaygılarıyla FETÖ operasyonlarını ve etkilerinin artık sönmesini istiyor. Erdoğan ve sadece ona bağlı olan yakın çevresi ise hem kişisel intikam istekleri hem de siyasi çizgilerini “bir düşmana karşı olma” şeklinde olması nediniyle sürdürmek istiyorlar.

Üstelik, FETÖ'cü olarak damgalanmak, hatta damgalanma tehdidi, iktidarın tüm emirlerini, isteklerini sorgulamadan yapılmasına olanak sağlıyor.

Yüzbinlerce kamu görevlisi, irili ufaklı patron, onların işyerinde çalışanlar, bizzat Erdoğan ve AKP iktidarı tarafından desteklendiği, teşvik edildiği için FETÖ'cü oldu. Hatta bazıları olmasa gibi öyleymiş gibi davrandı. Daha kolay iş, ihale, kredi almak için FETÖ çevresinden olanlarla çalıştı, bu çevreden insanları çalıştırdı.

Şimdi tüm bunlar, bir suç olarak kabul ediliyor.

Siyasi ve ekonomik iktidar çevrelerinin kendi aralarındaki çıkar mücadelesine taraf olan kitleler, adeta bunun bedelini ödüyor. Oysa bizzat Erdoğan “taraf olamyan bertaraf olur” diyerek, herkesi kendisinin de durduğu FETÖ tarafında durmaya zorlamıştı.

Aynı düzenin savunucuları arasındaki çıkar veya sen, ben kavgasında taraf tutmak, emekçiler için hiç de doğru bir yol değil. Önce Gül taraftarı olmak, sonra Davutoğlu'nu desteklemek, bir dönem de FETÖ'cü olmak gerekti. Ancak şimdi hepsi adeta yerin dibine batırılıyor.

Şimdi Erdoğan, şarkıcılardan, generallere, her türden insanla, her kılığa girip kendi şahsına destek istiyor. Farklı önceliği olan her kesime sempatik görünmeye çabalıyor. Tüm bunlar, sadece seçim için.

Emekçiler, düzenin şu veya bu siyasetçisinin, tarikat başının peşinden değil, kendi çıkarlarını temelinde emekçilerle birlikte olmalı. İşte bunu yaşayarak görüyoruz. (02.04.18)

ABD

Korumacılık: Kapitalistler arası savaş

Trump, ABD'nin ithal ettiği çeliğe %25, alüminyuma %10 gümrük vergisi uygulamaya koydu. Trump'ın aldığı korumacılık kararı tehlikeli bir süreci başlattı.

ABD başkanı, kendini haklı çıkarmak için savaş dili kullanıyor: "ABD'nin çelik ve alüminyum sanayisi saldırgan uygulamalarla büyük darbe yedi. Bu ülkemize yapılan gerçek bir saldırıdır." Halbuki yüksek fırınları kapatıp bu bölgeleri, örneğin Pittsburg kentini, bir çöle dönüştürenler demir-çelik patronları. Böylece ABD, daha ucuz olduğu için çelik ürünlerinin üçte birini ithal etmeyi tercih etti.

Trump'ın aldığı bu karar 2 hafta sonra yürürlüğe girecek olmasına rağmen çelik ithalatı üzerinde fazla etkisi olmayacak. Çünkü en çok çelik ithal edilen Kanada'dan gelen çeliğe, Kuzey Amerika Alena serbest ticari anlaşmaları sürdüğü sürece, vergi uygulanmayacak. İkinci büyük çelik ithal kaynağı olan Brezilya ile de bir muafiyet anlaşması olabilir. Yine de bu karar, tröstler arasındaki ticari savaşta devletlerin kendi tröstlerine verdiği desteği arttırıp kavgayı körükleyecek.

Avrupa Birliği, ABD'den ithal edilen viski, portakal suyu, yer fıstığı, tereyağı gibi ürünlere gümrük vergisi koyacağı tehdidinde bulundu. Dünya Ticaret Örgütü korumacı kararlar karşısında ağlayıp sızlasa, Fransız Ekonomi Bakanı Le Maire çok üzüldüğünü ifade etse de, herkes şunu çok iyi biliyor; bu sorunlar kapitalist ekonomi çerçevesinde güç dengesine göre çözülecek.

Ancak bir ticaret savaşı başlarsa, o zaman karşılıklı gümrük vergileri uygulanacak, tedbirler alınacak ve bunun ilk sonucu fiyatların tırmanması olacak ve bedelini kitleler ödeyecek. Bu olay ekonomik krize son vermeyeceği gibi çok daha büyütür. Bunun bedelini de yine kitleler öder.

Emekçiler için bir tuzak

Trump'ın ithal edilen çelik ve alüminyuma gümrük vergisi uygulama kararı, CİO sendika konfederasyonu Başkanı Richard Trumka'nın desteğini aldı. Trumka, "hükümetin bu sorunu çözmek için yaptığı çabaları desteklediğini…çelik ihraç eden ülkelerin… ABD'deki emekçilere zarar verdiğini" duyurdu. Buna paralel olarak Fransa'da ArcelorMittal'de, bir CFDT sendikası temsilcisi de şirket idaresinin, gümrük vergisi protestosuna destek verdi.

Trump'ın gümrük siyasetinin ABD emekçilerine yararlı olduğunu veya ArcelorMittal emekçilerinin patronlarına destek vermesinin kendi çıkarları için gerekli olduğunu Fransa'da savunmak, emekçileri yanıltmaktır.

ArcelorMittal bu konuda çok iyi bir örnek: Bu şirketin çelik üretiminin çoğu ABD'de yapılıyor ve Fransa'dan ABD'ye çok azı ihraç ediliyor. Buna rağmen Fransa'daki idare, Trump'ın siyasetinin Fransa'daki yatırımları tehdit ettiğini söyledi. Elbette bu sözler, ileride Fransa'da emekçilere karşı yapılacak saldırılar için bir bahane olacak.

Siyasi açıdan bakıldığında Melanchon (kendine sol diyor) veya Marine Le Pen (aşırı sağcı) aynı demagojiyi kullanıp yeniden gümrük duvarlarının yükseltilmesi gerektiğini veya ithal ürünlere uygulanan gümrük vergilerinin artırılmasının, istihdam ve ücretlere bir güvence, emekçilerin yararına olduğunu anlatıyor. Devletler, gümrük vergileri yoluyla zaman ve duruma göre korumacı siyaset uyguluyor ve bunu kendi öz burjuvalarının çıkarlarını korumak için yapıyorlar. Ancak bu, emekçiler için hem bir aldatmaca hem de onları bölmeye yarayan bir zehir. Yani onlardan kendi çıkarlarını koruyacakları iddialarıyla uslu uslu "kendi" patronlarının "kendi" hükümetlerinin "kendi" ordularının peşine takılması isteniyor.

Emekçilerin işlerini, yaşam ve çalışma şartlarını koruyabilmeleri için tek destekleri dünyanın her yerindeki kendileri gibi emekçilerdir. Emekçiler, çoğu zaman aynı çok uluslu şirketler tarafından sömürülüyor. Farklı ülkelerdeki tüm emekçiler, sınırlara hiç aldırış etmeden, farklı hükümetlerin demagojilerine hiç kulak asmadan, sürmekte olan ticari savaşta her birlikte hareket etmeli. Hükümetler çıkarları için şimdilik onları bu ticaret savaşına katmak istiyor. Bu savaş emekçilerin çıkarına değil. LO (16.03.2018)

Rusya

Seçimde sürpriz olmadı

Putin seçmenlerin %76.7'sinin oyunu alarak yeniden seçildi. Bu durum, Rusya'da demokrasi var anlamına gelmiyor! Aşağıdaki yazı seçimlerden önce yazıldı ve Rusya'nın gerçek durumunu aydınlatması bakımından önemli.

Putin hiç risk almadan seçilmeyi garantiye almak istedi ve bu nedenle bazı adaylar devre dışı bırakıldı. Bunlardan en tanınmışı, yabancı düşmanı milliyetçi avukat Navalni'dir. Daha tanınmış başka adayların da seçime katılması engellendi; yeni Stalinci cephe Rot Front adayı emekçi Natalya Lissitsyna gibi.

Kremlin, seçimde kimin muhalefeti temsil edeceğini belirlemede müthiş becerikli! Muhalif olarak seçime katılma hakkını elde eden adaylar süs için. Hatta bir kaza olmasın diye sadece seçim kampanyası sonunda onlara biraz söz verildi. Devlet adaylarının sahip olduğu "resmi olanaklardan", yani sınırsız mali imkanlardan, yüz binlerce üst düzey devlet yetkilisinin sınırsız propagandasından onlar hiç yararlanamadı.

Oy verme işlemi için de önceden gereken yapılıyor. Diğer adayların gözlemcilerine biraz göz yumuluyor ama resmi adayların sandıkları istedikleri gibi doldurmaları için üst makamlar tarafından seçim komisyonlarına hedefler önceden ulaştırılıyor ve onların görevi, gerekeni yapıp belirlenmiş sonuçları açıklamak.

Yetkili makamlar hiçbir aksi ses çıkmaması için tüm tedbirleri alıyor ve böylece seçim bir şenlik havası içinde geçiyor.

Militanların tutuklanması

Kırımda baskı hat safhadaydı. Polis 1 martta, marksisit İvan Markov'u ve anarşist Alexei Çestakoviçi tutukladı. 4 başka militan, cezaevindeki E. Karakaçev ile bağları var diye tutuklandı. Birisinin evinde yapılan aramada şiddet kullanıldı ve diğerine polisler işkence yaptı.

İvan Markov'u, Ortodoks köktenciliğin eleştirisini yapan bir yazıyı yeniden yayınladı diye tutuklayan polis, bu bir suç olmadığı için serbest bırakmak zorunda kaldı. Savcılar yapılan bu suçlamanın tamamen gülünç olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Estirilen havanın ne kadar endişe verici olduğu görülüyor…

Bütün ülkede militanlar sudan bahanelerle tutuklanıyor, cezaevlerine atılıyor. Örneğin faşizm karşıtı görüşleriyle tanınan bir anarşist militan olan A.Kolçenko 2014'ten beri Ukraynalı bir neonazi gurubu üyesi olmak suçundan cezaevinde yatıyor! Polis, Kırım'ın Ukrayna yönetiminde olduğu dönemde, bir işçi militan olan V. Bolçakov'a baskı yapıyordu, şimdi Putin yönetimindeki Kırım'da baskı devam ediyor. Polis, evine yaptığı baskında Troçki ve Che Gevara'nın eserlerine, 1980 ile 1990 yılları arasındaki siyasi arşivlerine, siyasi yazışmaları ile özel evraklarına el koydu.

"Normal" polis 7 ekimde Komünist Partisi'nin (KPRF) Kırım'da, Ekim 1917 Devrimi yüzüncü yılını kutlamasını yasaklamak istedi. KPRF, Ekim Devrimine sadık kaldığını iddia ediyor ama Rus bürokrasisine ve vurguncuların emrine amade. Üstelik KPRF Başkanlık seçimi adayı olarak bir tüccarı aday göstermekle yetinmeyip Kremlin'in milletvekili adayı olarak gösterdiği ve meclise girmesi kesin olan bir monarşist hayranı adaya karşı bile çıkmadı. Bu aday, Rusya Federasyonu'nun seçilmiş ilk monarşist milletvekili olacak.

Sendikalara yapılan baskı

Rejimin en küçük muhalefeti bile kesinlikle kabul etmediği yer işçi sınıfı.

Rusya'da sendikaların büyük çoğunluğu rejime bağlı, birkaç tane bağımsız sendika var. 2006'a kurulan bağımsız sendika MPRA, ocakta yasaklandı…

İktidar bu sendikayı yabancı ülke ajanı ilan etti. Gerekçesi, sendikanın Avrupalı sendikalarca desteklenmesi...

MPRA bazı başarılı grevler yaptı, üstelik ücretlere enflasyon oranında otomatik zam yapılmasını ve bunun iş yasasına geçmesini istiyor. Bu sendikanın bazı çalışanlarına saldırılar oldu, bazıları "başınıza bir kaza gelebilir" diye tehdit edildi…

Rusya'da hüküm süren asalaklar kastı, işçilerin fabrikalarda öz örgütlerini oluşturmalarını ve kendilerini temsil eden sendikalar kurmalarını istemiyor ve bundan çok korkuyor. LO (16.03.2018)

Öğrenciler Şiddet Konusunu Gündeme Taşıyor

14 Mart Çarşamba günü, ülkenin her bir yanından Florida Douglas Lisesinde 17 kişinin öldürülmesine tepki olarak düzenlenen protestolara yüz binlerce ortaokul, lise ve üniversite öğrencisi katıldı.

Bazı yürüyüşler okul yönetimi tarafından dikkatlice kontrol edilip sadece 17 dakika sürerken bazıları daha uzun sürdü. Bazıları sessiz anlara şahit olurken bazılarıda "yeter artık", "saçmalık" sloganlarıyla aktivizm talep eden öfkeli yürüyüşlere sahne oldu. Bazı okullar öğrencilerin okuldan ayrılmasını yasakladığında, çoğu haklarında disiplin cezası verilebileceğini kabul ederek eylemlere yine de katıldılar seslerini duyurmada ısrarcı oldular.

Bu eylemler toplantılar, yürüyüşler, konuşmalar, tiyatral gösteriler, tartışmalar ve müzakerelerden oluştu. Farklı gruplar farklı şeyler yaptı fakat tüm bunları yapanlar rutin bir okul gününün dışına çıkma yolunu buldu ve bir şeylerin değişmesi gerektiğinde ısrarcı oldu.

Ve böylece onlar bir çok şeyin değişmesi gerektiğini bilen çok sayıda işçinin ilgisini çekti. Onlar için de "yeter artık"

Bu eylemler nereye gidiyor? Kim bilir?

Okul yetkilileri ve diğer otoriteler tabiki de biliyor bu eylemlerin nereye gittiğini. Onlar öğrencilerin öfke ve eylemlerini zaptetmeye veya kontrol etmeye çalışıyorlar.

Bazı öğrencilere "birlikte durmaları" tembihlenmiş fakat sadece önceden belirlenmiş dar kurallar çerçevesinde. Oy verin, seçilmiş yetkililerinizle irtibata



geçin. Bekleyin, köpürtün, durulayın, tekrar edin.

Medya da protestoları karakterize etmek için güçbela silah kontrolüne odaklanarak kendi üzerine düşeni yaptı. Şüphesiz Parkland saldırısı ön plandaydı ancak bu yalnızca bu öğrencilerin zihinlerinde silah kontrolü anlamına gelmiyordu.

Cumhuriyetçiler protestolara zıt düşen durumda kalıyorlardı; onlar oylar için NRA' ya güveniyorlardı ama Demokratlar bunu bir kazan-kazan durumu olarak gördüler. Demokratlar protestolara destek veriyor görünmekten memnundular. Fakat bu yalnızca şu eski mesajın başka bir çeşidi anlamına geliyordu: "bize sıkıntılarınızı söyleyin, bize oy verin ve sizin için değiştirmemizi bekleyin."

Gençler, belki de bu sınırlandırmayı kabul edecek ve geri çekilecek belki de tam tersi olacak. Onlar çoktan hiçbir şey yapılamaz diyen Cumhuriyetçilere "saçmalık" dediler. Bakalım ne kadar önceden Demokratların bekleyin ve sistem sizin için çalışsın söylemlerine "saçmalık" diyecekler.

Çünkü Otoriteler binlerce öfkeli genci kendi şeritlerinde tutmayı istiyor ancak bu onların orada kalacağı anlamına gelmez. Çünkü protestoların silah şiddetine karşı başlaması başka konulara sıçramayacağı anlamına gelmez. Gençler bir çok problemle karşılaşıyorlar ve bunlar kar elde etme hırslı ile kurulmuş toplumsal düzenden geliyor. Bu gençler gayette "yeter artık" diyebilirler.

Harekete geçen öğrenciler çoktan değerli tecrübeler kazandı.Ülkenin her tarafında bağlantılar kurdular ve ortak çıkarları olduğunu gördüler. Eylemleri kolektif bir şekilde organize ettiler ve bir problemi milli bir mesele boyutuna evrilttiler.

Bunlar öğrencilerin beraberlerinde taşıyacakları deneyimlerdir. Bazı öğrenciler, tabiki de, onlar için hazırlanmış konforlu geleceklerine kayabilirler fakat çoğunluğunun iş dünyasına katılmasıyla sonuçlanacak. Onlar bu berbat çalışma ve yaşam koşullarını yaratan sömürüye özne olacaklar. Şimdi "Yeter artık" demeyi öğrendikten sonra belki ilerde tekrar söyleyecekler.

The Spark (25.03.18)



Çin, ABD'nin yerini almakta olan yeni süper güç mü?

Çin Komünist Partisi'nin 19. Kongresi, Xi Jinping'i, hala komünist olduğunu iddia eden Çin'e yakışır, görkemli bir biçimde, beş yıl için tekrar seçti.

Batı basınına göre Kızıl İmparator diye nitelendirilmediği zamanlarda, bazen Mao, bazan Deng Xiaoping, bazen de aynı anda ikisiyle birlikte kıyaslanan, yeniden seçilen Genel Sekreter için büyük bir zafer. Xi Jinping, çeşitli aşiret ve çıkar gruplarının üzerindeki otoritesini yeniden kurmuş gibi görünüyor. Merkezi veya bölgesel güçler arasındaki rekabet, rejimi zayıflatıyordu. Bu otoritenin ne kadar gerçek ya da yapay olduğunu gelecek gösterecek.

Yolsuzluk, bir süre önce yankı uyandıran skandallara yol açarak, devletin zirvesindeki çıkar gruplarının çekişmelerine dikkat çekti. Politik büro üyesi, eski bakan ve ülkenin en büyük kentlerinden Chongqing parti yöneticisi Bo Xilai'nin olayı, 2013'de müebbet hapse mahkum olmasına yol açtı. Bo Xilai'nın düşüşü, kendisiyle birlikte, cinayetle suçlanan bir eşin, polis şefinin eksik olmadığı, polisiye romana benzer bir senaryo ile zirvedeki yöneticilerin bir kısmını da beraberinde sürükledi.

Devlet aygıtı gibi, partinin bazı yüksek görevlileri, Şanghay, Pekin, Kanton, Shenzhen gibi büyük kentleri ya da bir devlet büyüklüğündeki bölgeleri yönetiyor. Bunlar, yönetici kastlarla iş çevreleri arasında sürekli dokunan çoklu bağlarla güçlenen, hatırı sayılır ölçüde büyük siyasi güce sahip.

Ekonomik hayatta devletin koruduğu ağırlık göz önüne alındığında, milyonerlerin, hatta milyarder Çinlilerin serveti, devletin ve partinin en üst düzeylerinde destek buluyor ve işbirliği yaratıyor.

Devlet, devlet bürokrasisinin aşiretleri arasındaki rekabetin aşındırıcı ve yıpratıcı etkilerine maruz kalsa da, yönetici tabakaların ortak çıkarlarının korunması için birlik ve bütünlük zorunlu.

Bu öncelikle, muhtemelen dünyanın en kalabalık, en güçlü sınıfına dönüşmüş olan, kamu şirketlerinde ya da Batılı büyük şirketlere bağlı çalışan çok sayıdaki büyük şirkette, Japonya'daki, ABD'deki veya Avrupa'daki ücretlerden 5 ya da 10 kat daha düşük ücretle çalışan işçi sınıfından başlayarak, emekçi sınıflara karşı mutlaka gerekli. Hızlı kapitalist gelişim nedeniyle kırsal bölgelerden kovulan, kentlerde hakları olmayan yoksullara dönüşen büyük köylü kitlelerine karşı da kaçınılmaz.

Çin, patlamaya hazır sosyal barut fıçısı ve liderleri bunu biliyor. İşte bu durum, belirgin bir biçimde diktatörlüğü gerekli kılıyor.

Rejimin görünürdeki istikrarı, sınıf karşıtlığını, çatışmaları ortadan kaldırmıyor. Hatta "vahşi kapitalizmin", burjuvazinin zenginleşme yarışının, özellikle de inşaat ve emlak sektöründe yapılan sayılamayacak kadar çok vurgunun, ekonomiyi zayıflattığını bile gizleyemiyor. Öyle ki, ekonomik büyüme mali çöküşün insafına kalmış durumda.

Çin'deki ekonomik durumun gelişmesi ile çok yakından ilgilenen Batılı büyük sermaye, yerel yöneticilerin sosyal patlama korkularını tamamen paylaşıyor. Şiddetli ve zararlı bir milliyetçilikle karışık bir "komünizme" yapılan göndermeler, "dünyanın atölyesine" dönüşen Çin işçi sınıfının karşı karşıya olduğu sosyal gerçekliği gizleyemiyor. Ayrıca gösterişli biçimde zenginleşen ayrıcalıklı bir sınıf ile büyük şirketlerde yoğunlaşan büyük bir işçi sınıfının arasındaki çıkar çelişkilerini ve çatışmalarını da gizleyemiyor.

Diktatörlüğe ve rejimin sosyalist etiketine rağmen, sınıf ilişkilerinin gerçekliği, sonunda bilince gidecek yolu açacak.

Rejimin, Çin tarafından yeniden kazanılan gurur ve onura yaptığı göndermelere rağmen, büyük güçlerin saflarında önem kazanmasının, yükselmesinin sınırı var. Çin işçi sınıfının giderek büyüyen bir kısmı, Amerikan, İngiliz veya Fransız Batılı büyük sermaye ve Japon sermayesi tarafından, doğrudan ya da dolaylı yollarla sömürülüyor. Aslında, "dünyanın atölyesi", büyük Batılı şirketlerin taşeron atölyesi.

Çin devletinin kendisi, devlet şirketleri ve bankaları aracılığıyla, Japon, Amerikan ve Alman tröstleriyle ortaklık kuruyor. Temel olarak taşeronluk sözkonusu, ancak sadece bu değil; şirket birlikleri de kuruluyor. Ayrıca, emperyalist ülkelerde bile bağımlılık ilişkilerini taşaron firmaların işleyişi yaratmaz. Bağımlılık ilişkilerini yaratanın, sermayenin ağırlığının, yani miktar ve etkinliğinin olduğunu hatırlamak gerekir (örneğin, Michelin'in taşaron firmasının ağırlığıyla, emir veren otomobil şirketleri ve onların malzeme araç gereç sağlayan, bakım onarım yapan, temizlik işleriyle ilgilenen gibi birçok alt şirketi kıyaslamak gibi.)

Çin devletinin rolü ikili ve karmaşık. Bu karmaşıklık, Çin devletinin sınıf doğası ile ilgili değil, emperyalizmle sürdürdüğü ilişkilerden kaynaklanıyor. Hatta eskiden Çin devletinden işçi devleti

diye bahseden en geri, sözde Troçkistler bile, artık onu böyle nitelendirmeye cesaret edemiyor. Devlet, Çin burjuvazisinin şimdiki ve gelecekteki çıkarlarını temsil ediyor. Bir yandan Çin burjuvazisini, emperyalist büyük sermayeden korurken, diğer yandan dünya pazarıyla bütünleşmesi için güçlü bir etken rolü oynuyor.

"Xi Jinping'in küresel hırsları" ve Çin'in yayılmacılığının arkasında, sadece, gıda güvenliği nedeniyle, Afrika'da ya da başka bir yerde satınalınan topraklar sözkonusu olduğunda kullanılabilecek bir deyim olan "ulusal çıkar" yok. "İpek Yolu"nun moderninin inşa edilmesi, Orta Doğu'dan Yunanistan'a kadar limanların yapılması gibi konuların arkasında, giderek artan biçimde, Batılı büyük tröstlerin çıkarları ve onların dünya pazarlarına kolayca girme isteği var.

6-7 Ağustos tarihli *Le Monde* gazetesinde Çinli bir yetkiliden yapılan; "*Foxconn ve HP'nin ihracatının yaklaşık %60'ı için tren kullanılıyor. Bilgisayar üreticisi Acer ve Asus gibi firmalar için bu oran % 20 ile %30 arasında"* alıntısı, bir gerçeği ortaya koyuyor.

Bazıları burada Çin emperyalizmini görüyor. Bununla ne demek istendiğinin bilinmesi gerekir. Rekabetçi kapitalizmin gelişip üretilen sermayenin yoğunlaşmasıyla, sermayesini ihraç etmeye itilen gelişmişlik (Lenin çöküş dönemi diyordu) düzeyine ulaşmış bir kapitalizm söz konusu değil ama özel bir tarihi durum söz konusu. Çin ekonomisi ve toplumu, eşitsiz bileşik gelişmenin özgün bir biçimini oluşturuyor; devlet ekonomisi ve özel ekonominin birbirine karışması; ultra modern kentler ve az gelişmiş kırsal kesimler, vahşi kapitalizm ile sosyalleşmekte olan söylem arasındaki uçurum giderek derinleşiyor.

Bu özgün yol, orta burjuvazinin, orta sınıfın güçlenip sağlamlaşmasını, zenginleşmesini, Batılı benzeri işbirlikçileriyle rekabet edebilecek kızıl milyarderlerin ortaya çıkmasını sağlasa da, sömürülenler sınıfını yoksulluktan kurtaramadı. Hatta ülkenin azgelişmişlikten çıkmasına bile izin vermedi.

Çin, yurtiçi üretimi açısından dünyanın ikinci büyük ekonomisi haline gelse de, Rusya, Meksika gibi yarı gelişmiş ülkelerin ve hatta Botsvana, Karadağ ve Türkmenistan'ın bile çok gerisinde kaldığının altını çizmek gerekir mi? Çin'in brüt yurtiçi üretimi, Gayri Safi Milli Hasılası, hesaplama yöntemlerine göre, kişi başına 7 bin ile 12 bin dolar arasında değişiyor. Bu rakam, Almanya'nın 45 bin, Fransa'nın 44 bin ve ABD'nin 53 bin dolarıyla kıyaslanabilir. Çökmekte olan kapitalizm bazında, yoksul ülkelerin gelişmiş emperyalist ülkeleri yakalayıp geçmelerini sağlayacak, bir "Küba yolu", bir "Vietnam yolu" veya… bir "Kuzey Kore yolu" olmadığı gibi, "Çin yolu" da yok.

Çin'in evrimi, devasa ölçekte, emperyalizmin bir zamanlar kendisine radikal bir biçimde karşı çıkan, meydan okuyan rejimlerle, ayrıca, nüfusu ve toprak büyüklüğü nedeniyle diğer hiçbir yoksul ülkenin sahip olamadığı olanaklara sahip ülkelerle bile bütünleşme yeteneğini ortaya koyuyor.

Bundan çıkarılabilecek tek uygun sonuç, bizi Marks'tan beri süregelen devrimci komünist akımın temel fikrine götürüyor: İnsanlığın geleceği, toplumun iki temel sınıfı, burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadelede belirlenecek. Yan bir yol söz konusu olamaz, yalıtılmış ülkeler için bile hiç kaçış yolu yok.

Troçki, kendi dönemdeki şüphecilere yanıt olarak *Geçiş Programı*'nda şunları yazmıştı: "*Sosyalizm için henüz tarihi koşulların oluşmadığı gibi her türlü gevezelikler, sadece cahilliğin veya bilinçli bir yanıltmacanın, aldatmacanın ürünüdür."*

Çöküşe doğru giden kapitalizmin çürüyüp kokuşması, kendisini sadece, kriz, işsizlik, insanlığın üretici güçlerinin tahribi gibi ekonomik alanda göstermiyor. Sosyal yaşamın bütün alanlarında olduğu gibi uluslararası ilişkilerde de gösteriyor: Sahel'deki, Sudan'daki, yerel ve bölgesel savaşlar, diğer Afrika ülkelerine yayılıyor. Savaş, sadece Latin Amerika'dan ABD'ye, Afrika'dan Orta Doğu'ya, Asya'dan Avrupa'ya doğru değil, aynı zamanda, bir Afrika ülkesinden diğerine veya Birmanya gibi az gelişmiş ve yoksul bir ülkeden, daha yoksul Bengaldeş'e doğru sığınmacı göçmen akışına neden oluyor. Çökmekte olan kapitalizmin, ahlaki ve insani çürüyüşünün diğer bir işareti, sayısı giderek artan, halklar arasında inşa edilen dikenli tellerle donatılmış duvarlar.

Terörist saldırıların kendisi, kapitalizmin çürümüşlüğünün diğer bir ifadesi.

Troçki, *Geçiş Program*'dan alıntı yapılan bölümü şöyle bitiriyor: "*İnsan medeniyeti eğer gelecek tarihi dönemde bir sosyalist devrim olmazsa, bütünüyle felakete doğru sürüklenme tehdidi altında. Her şey proletaryaya, yani her şeyden önce, proletaryanın devrimci öncüsüne bağlı. İnsanlığın tarihsel krizi, devrimci yönetimin krizine indirgeniyor.*"

Bu satırların yazılmasından birkaç ay sonra, insanlık kendisini İkinci Dünya Savaşı'nın felâketine dalmış buldu.

Çökmekte olan kapitalizm yeniden barbarlığa gömülüyor. Troçki'nin kendi zamanından çıkardığı sonuçlar ve dersler günümüz koşullarında da geçerli: "*Her şey proletaryaya, her şeyden önce de proletaryanın devrimci öncüsüne bağlı."* Yani komünist devrimci partilerin ve devrimci bir Enternasyonal'in yeniden doğmasına bağlı. LCD (30.10.2017) N° 188

Güncel... Güncel... Güncel...

Diplomaside buzlar eriyor mu?

Kuzey Kore'nin, nükleer silah kullanma yeteneğine sahip olduğunu ispat etmeye çalışmasının esas amacının ABD ile görüşme zeminini yaratmaktı.

İkinci Dünya Savaşı sonunda ABD, Japonya'nın teslim olmasını sağlamak için bölgeyi ikiye bölmeye karar verdi. İlki, ABD'nin direk idaresi altında olacak 38'inci paralelin güneyini kapsayacak, diğeri SSCB'nin etkisi altında kalacak kuzeyi kapsayacaktı. Ancak Ağustos 1945'de Japonya'nın askeri çöküşünün ardından gerçekleşen sosyal patlama bu planı bozdu. Kore'nin genelinde halk komiteleri oluşturuldu ve komiteler, 6 Eylül 1945'de Kore Halk Cumhuriyet'ini kurdu.

Savaştan en güçlü parti olarak çıkan Kore Komünist Partisi, bütün ağırlığını kullanarak toplumsal bir devrimi engellemek için kitlelerin gücünü ulusal bir eksene yönlendirdi. Buna rağmen ABD ordusu, Kore'yi işgal edince komiteleri kabul etmedi ve işgalci Japonya ile işbirliği yapmış olan hakim sınıf temsilcileriyle anlaşarak bir diktatörlük rejimi oluşturdu.

Güney'den kovulanların çoğu Kuzey'e göç etti. Kuzey'i işgal eden Sovyet ordusu, Kore Komünist Partisi etrafında toplanan ve farklı ulusalcı hareketleri de bir araya getiren Kuzey Kore Emekçileri Partisi'ni oluşturdu. Parti'nin başına, şu anki Kuzey Kore diktatörünün dedesi, Kim-İl-sung getirildi. Bu yeni rejim, bir diktatörlüktü ama radikal bir tarım reformu gerçekleştirdiği için çok popülerdi. Hatta Güney'de iktidara gelenler toprakları zimmetlerine geçirdikleri için, orada da Kuzey rejimi popülerdi.

Kuzey Kore bunu fırsat bilerek 1950'de bir askeri harekatla Kore'yi birleştirme girişiminde bulundu. Böylece Kore savaşı başladı. Üç yıl boyunca, Kuzey Kore ordusu, Çin'in de desteğini alarak, Güney ise ABD'nin desteğiyle, taarruz ve karşı taarruzla savaştılar. Ülkede büyük yıkım oldu. Savaş nedeniyle Kore halkı büyük acılar çekti ve 38'inci paralel sınır olmak üzere kalıcı bir şekilde ikiye bölündü.

Ardından Kuzey Kore'ye tarihinin en uzun ambargosu uygulandı; tek ekonomik bağı Çin ve dağılmadan önceki Doğu Avrupa ülkeleriyle sınırlıydı. Güney'de ise askeri diktatörlük rejimleri ardı sıra iktidara geldi. Sanayileşme sonucu büyüyen işçi sınıfını ve muhalefeti korkutmak ve susturmak için sürekli komünizm karşıtlığı ve Kuzey Kore tehdidi bahanesi kullanıldı. Güney Kore devletinin sıkı denetimi altında, özellikle Vietnam savaşı esnasında, ABD ve Japon sermayesi büyük sanayi yatırımları gerçekleştirdi. Böylece şabol denilen dev sanayi merkezleri oluşturuldu. Bunların bugün en tanınmışları Samsung, Hyundai veya LP'dir.

Trump'ın ılımlı bir siyasete doğru yöneldiği görülüyor. ABD emperyalizmin benzeri davranışları yeni değil. Örneğin yaklaşık 20 yıl önce Güney Kore'nin merkez sol hükümeti, "güneş ışını" isimli bir siyasetle uluslar arası toplantılar tertiplemişti. Bu çerçevede Kuzey Kore, bazı ufak tefek uluslar arası yardımlar almıştı ve iki Kore arasında küçük ekonomik ilişkiler gelişmişti. Ancak birkaç yıl geçince, ABD yine siyaset değişikliğine giderek bu ilişkilere son verip Kuzey Kore'yi yeniden kırmızı listeye aldı.

Bugün yapılan açılımın geleceğini öngörmek olanaklı değil. ABD emperyalizminin yaptığı siyasi tercihler stratejik çıkarlarına bağlı. Aslında ABD ile Kuzey Kore arasındaki bilek güreşinin arkasında, ABD'nin bu bölgede hakimiyetini sürmek isteği var. Yani ABD bölgede, Çin'in yaptığı ticari rekabete karşı gelmek ve müttefiki olan Japonya'ya kendi siyasetini dayatmak istiyor. ABD, Kim-Jong-un'kun kabul ettiği açılımı fırsat bilip bu stratejisini gerçekleştirmek istiyor. Elbette tüm bunlara Donald Trump'ın öngerilemez olan siyasetini de eklemek gerekiyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı-: 10 TL/ 5 Pound.